

Oké
vrienden,
het is tijd

Hoofdstuk een

Oké, we worden zo direct de ruimte in geslingerd. Gekatapulteerd en *gelaanceerd*. Afgevuurd vanaf het dak van onze boomhut door iets wat de Sleeslinger heet.

Waarom? Waarom laden we onszelf in een gigantische katapult en schieten we onszelf af?

Waarom heeft een of andere ouwe kerel de Mount Everest beklommen? OMDAT DIE BERG ER WAS!!!

Eigenlijk is dat helemaal niet de reden. De Sleslinger 'was' er niet gewoon. Mijn beste vriend, Quint Baker, heeft hem gebouwd.

'Quint, weet je zeker dat dit veilig is?' vraag ik.

Hij denkt even na en zegt dan: 'Nee. Maar ik weet het ook niet *niet* zeker.'

'Wat is er aan de hand? Nerveus, Jack?'

Dat is mijn maatje June Del Toro, waar ik ook een beetje verliefd op ben. Ik weet dat ze me plaagt, maar ik ben echt een beetje misselijk. Meestal ben ik heel enthousiast over alles wat met actie te maken heeft, maakt niet uit hoe gevaarlijk het is. Maar hierover niet.

Ik bekijk de Sleslinger nog een laatste keer voor ik erin glijp. 'Quint, dit lijkt wel zo'n wapen voor een middeleeuwse belegering! Of om een kasteel mee te verdedigen tegen een leger orks! Of om een kasteel mee te bestormen *met* een leger orks! Dit zou echt helpen als we onder beleg waren, maar we zijn heel erg *niet* onder beleg.'

June grinnikt. 'We zijn ondergesneeuwd.'

'Niet hetzelfde,' zei ik. 'Niet eens een beetje hetzelfde.'

'Maar *zij* denken van wel,' zegt June.

Zij zijn de monsters met wie we bevriend zijn. Een stuk of tien monsters, die ons hierboven in de boomhut helpen met de voorbereidingen voor de lancering. En de vele monsters beneden, op het stadsplein van Wakefield.

En het is waar. De monsters maken zich waarschijnlijk meer zorgen over de sneeuw dan ze zich over een heel leger orks hadden gemaakt. Ze geven me niet veel vertrouwen...

DE MENSEN
KOMEN NIET
TERUG.

ZEER
TWIJFELACHTIG.

ALS JACK NIET
TERUGKOMT,
CLAIM IK HET
MONSTERHUISDIER.

EN IK CLAIM
ZIJN BED!

Hé, niemand claimt mijn monstervriend Rover en er slaapt al helemaal niemand in mijn bed! Ik kijk boos naar Skelka. Zij is degene met de grote bijl.

Dan zegt mijn grote vriend Dirk Savage (het laatste lid van ons viertal vrienden): 'Genoeg gepraat! We gaan. Helmen in de aanslag.'

'Helmen in de aanslag!' antwoorden wij.

'Opblaasbare donutvloten in de aanslag!' roept Quint.

'In de aanslag!' zeg ik. Maar dat is niet helemaal

waar. Zie je, Quint heeft zelfopblaasbare donutvloten ontworpen. Het zijn eigenlijk airbags voor je lichaam. Maar ik ben Jack Sullivan! Ik heb dat niet nodig! Maar omdat Quint zich altijd zorgen maakt, heb ik gezegd dat ik de mijne om zou doen.

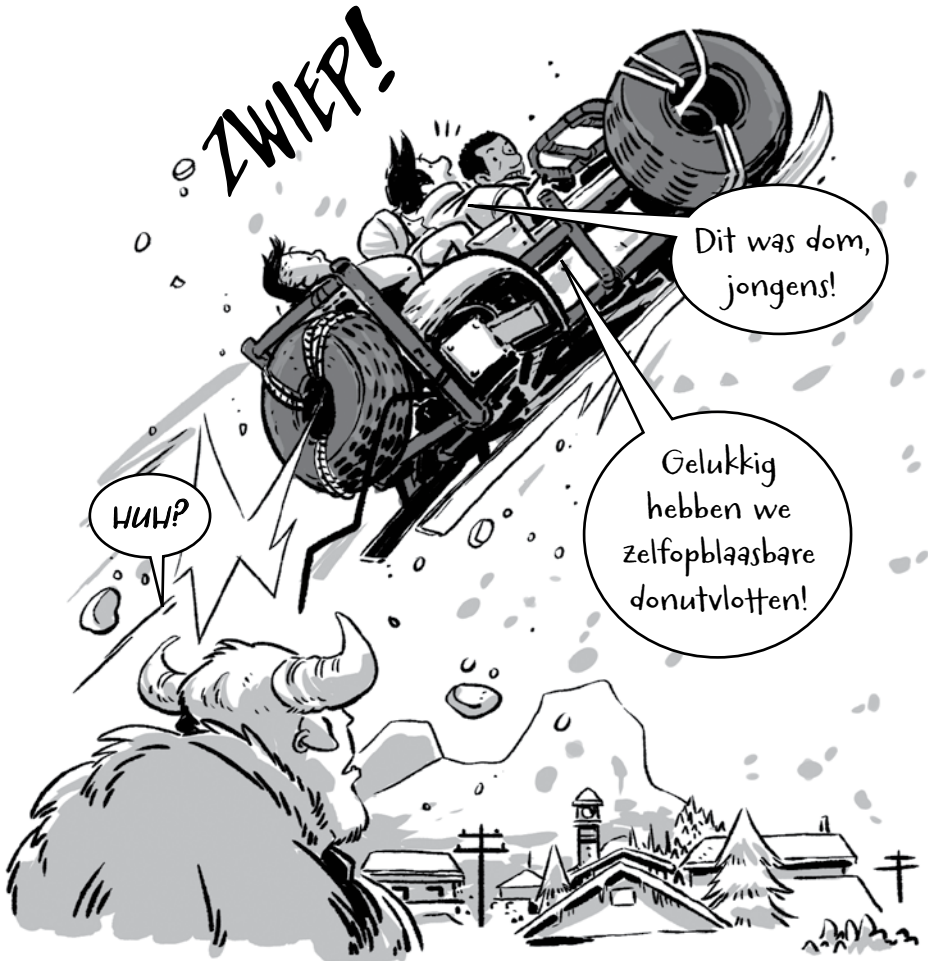
Ik heb hem *niet* verteld dat ik hem heb gevuld met heerlijke snacks! Ik bedoel, zeg nou eerlijk: hoe groot is de kans dat ik een zelfopblazend vlot nodig ga hebben? Niet groot. Maar de kans dat ik trek krijg in verrukkelijke snacks? ZEER GROOT. Plus, ik loop er heel wat minder sukkelig bij dan mijn vrienden. Zie je wel?

‘Schiet maar af als jullie er klaar voor zijn!’ zegt Quint tegen de monsters. Hij heeft een grote grijns op zijn gezicht. De grijns van iemand die altijd al wilde zeggen ‘schiet maar af als jullie er klaar voor zijn’ en daar eindelijk de kans voor krijgt.

Skelka trekt de slee naar achteren. De boomhut schudt. Ik hoor gezoem, ik hoor geratel, ik hoor raderen draaien. Dit gaat gebeuren en niets kan het tegenhouden. En dan...

Mijn maag draait niet alleen om. Mijn maag maakt een hoeksprong, een bommetje, gevolgd door een atomische buiklanding. We vliegen zo lang door de lucht dat ik me net E.T. voel. En...

KLABANG!

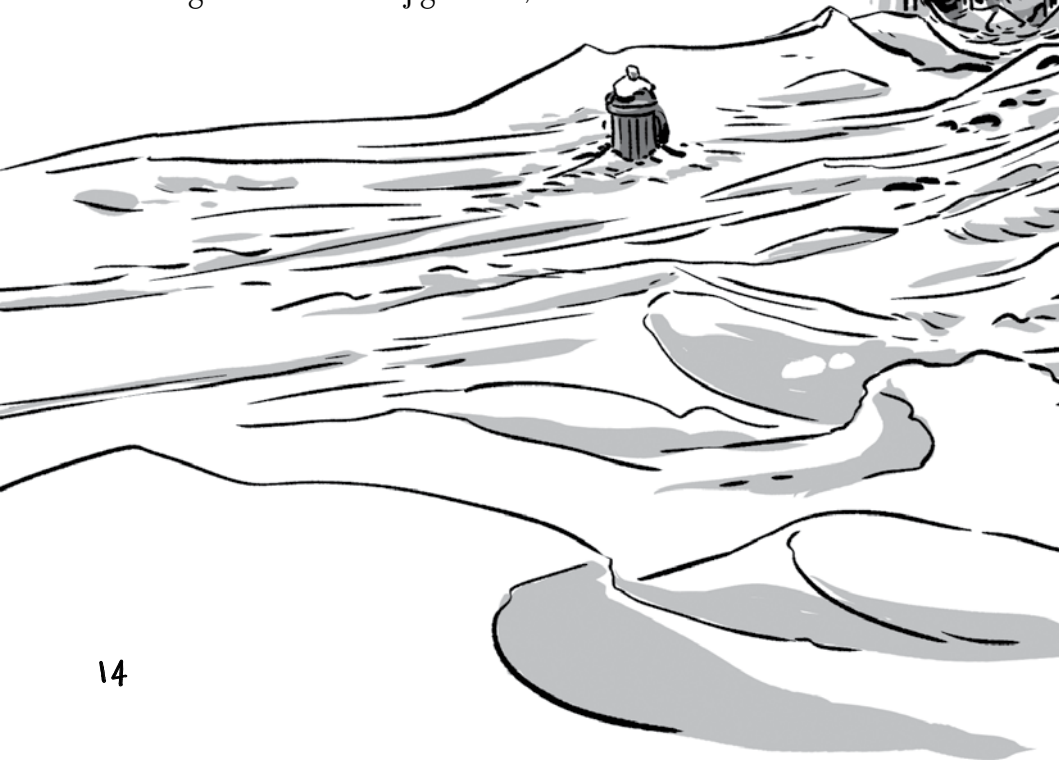
We storten door het dak van een afhaalchinese, scheuren door een snackbar en denderen dan door Luke's Diner. Een totale slee-stormloop.

Voor ons ligt een vrachtwagen op zijn kant, bedolven onder ijs. Het lijkt wel iets uit een racegame.

En achter de vrachtwagen zie ik nog iets anders.

Een monster.

Een monster staat ons op te wachten, groot en indrukwekkend in de wervelende sneeuw. Eén reusachtige vuist rust op de grond. Het monster buigt voorover. Hij grauwte, en...

Eigenlijk – weet je wat, **WACHT EFFE!**
Dit is een goed moment om een paar dingen uit te leggen. Zoals, bijvoorbeeld, **WAAROM** we in een dodenslee door de lucht vliegen. Het is tijd voor een kleine terugblik...